

SỨ ĐIỆP GIÁNG SINH CỦA VỢ HIỀN QUÁ CỐ

... Tôi trở lại Paris sau thời gian dài vắng nhà. Trên xấp thư để nơi bàn, tôi chú ý ngay tấm thiệp với chữ "khân", được gạch dưới hai lần. Tấm thiệp của Marco. Chàng có dịp đến thủ đô Paris và ngờ ý muốn gặp tôi. Từ mấy chục năm qua, chúng tôi bất tin nhau. Marco là chồng của Isabella, bạn gái tôi. Nàng bị mật vụ Đức quốc xã giết tại Varsava, thủ đô Ba Lan, vào đầu năm 1944. Giờ đây nhìn nét chữ Marco, lòng tôi bồi hồi xúc động, nhớ lại bao kỷ niệm thời xuân trẻ.

Marco và Isabella là cặp tình đặc biệt. Isabella vừa đẹp vừa đoan trang. Nàng sống trọn vẹn niềm tin Kitô. Marco là thanh niên vô thần. Khi đôi bạn tuyên bố lấy nhau, nhóm sinh viên Công Giáo chúng tôi hết sức ngạc nhiên. Marco đồng dục tuyên bố:

- Chúng tôi tôn trọng quan điểm riêng của mỗi người.

Lễ thành hôn diễn ra vào tháng 5 năm 1939. Bốn tháng sau, thế chiến thứ hai bùng nổ. Chúng tôi tản mác mỗi người một phương. Mãi đến năm 1945, tôi mới biết Isabella bị giết.

***

...Chúng tôi vui mừng gặp lại nhau. Tôi hồi hộp muốn biết rõ về cái chết của Isabella, và về cuộc sống hiện tại của Marco. Sau khi nghe tôi kể chuyện, Marco bắt đầu nói về người vợ hiền quá cố như sau.

Khi chiến tranh xảy ra, ngôi biệt thự chúng tôi ở thủ đô Varsava trở thành nơi gặp gỡ lén lút của nhóm kháng chiến. Tiếp đến là trung tâm in lậu các tờ báo chống Đức. Isabella là con tim của tất cả các hoạt động này. Tôi bận việc nơi công xưởng. Nàng ở nhà và lao mình vào việc phổ biến sách báo in lậu. Tôi biết rõ việc nàng làm, nhưng không dám ngăn cản. Một ngày tháng 12 năm 1943, tôi nói cho nàng biết nỗi lo sợ của mình:

- Anh sẽ ra sao nếu người ta giết em?

Nhìn thẳng vào mắt tôi, nàng âu yếm trả lời:

- Nếu em chết, em sẽ trở lại nói cho anh biết là có đời sau!

Tôi chỉ im lặng nhún vai nghi ngờ. Đối với tôi lúc đó, chết là hết!

Vài ngày sau, nàng bị bắt lúc đang phân phát các sách báo kháng chiến. Nàng bị đưa đến nhà tù khủng khiếp nhất của Đức quốc xã ở thủ đô Varsava và bị tra tấn dã man. Sau đó xác nàng bị vứt ra nơi bãi xác công cộng. Khi đứng trước thân xác - trước đó tuyệt đẹp - giờ chỉ còn là đồng thịt nhầy nhụa, tôi bỗng như người bị rơi xuống vực sâu. Có điều lạ lùng, cho đến lúc đó, tôi hoàn toàn không tin linh hồn bất tử, tôi bỗng tin nhận rằng, chết không phải là hết!.

***

Sau cái chết của vợ hiền, tôi mất trí và được đưa vào nhà thương điên. Chỉ một tư tưởng duy nhất ngày đêm ám ảnh tôi: “Nàng hứa sẽ tỏ dấu cho tôi biết. Nếu linh hồn nàng bắt tử, nàng sẽ giữ lời hứa!”

Tôi được chữa trị trong vòng hai năm. Ngày 15-12-1945, tôi rời bệnh viện tâm thần. Mấy người bạn thân có nhã ý mời tôi đến Gorbi, gần thành phố Kielce, nơi chúng tôi hưởng tuần trăng mật lúc vừa lấy nhau. Bao kỷ niệm êm đềm hiện về xâu xé lòng trí tôi.

Ngày vọng Lễ Giáng Sinh năm đó, 24 tháng 12, khoảng 10 giờ sáng, tôi rời nhà đi lang thang trong cánh đồng phủ tuyết trắng tinh. Tôi buồn vô cùng và lẩn quẩn ý muốn tự tử. Bỗng phép lạ xảy ra.

Một người đàn ông đang khó nhọc bước về hướng tôi. Khi chạm mặt tôi ông hỏi:

- Không rõ ông có biết một người ở đây tên là Marco .. không?

Tôi đáp ngay:

- Chính tôi.

Ông ta mừng rỡ nói:

- May quá! Tôi mang đến cho ông sứ điệp của vợ ông!

Ông ta không để ý phản ứng “chết đứng” của tôi lúc bấy giờ. Ông rút tay vào túi áo trong, rút ra một phong thư, đưa cho tôi và nói:

- Nàng trao cho tôi hôm trước ngày bị hành quyết. Lúc đó tôi là y sĩ được gọi đến dãy nhà giam phụ nữ. Nàng nói với tôi: “Bằng mọi giá, xin ông làm ơn trao thư này tận tay chồng tôi. Tôi sẽ cầu nguyện để ông không gặp chuyện chẳng lành”. Lúc đó tôi còn là đảng viên cộng sản. Vậy mà tôi đã hứa với nàng và tôi đã giữ lời hứa. Tôi cẩn thận mang lá thư trong mình như chiếc bùa hộ mệnh. Và suốt hai năm qua, tôi gặp không biết bao khó khăn cực, nhưng tôi đã thoát qua hết! Tôi không biết diễn tả như thế nào. Nhưng hiền thê ông đúng là người đàn bà đức hạnh và phi thường. Bà đã làm về vang cho giống nòi và cho dân tộc Ba Lan. Từ ngày hôn hạnh biết bà, tôi mới tin rằng, chết không phải là hết!

Tôi mời vị ân nhân đến nhà nhưng ông lễ độ từ chối và nói:

- Rất may tôi gặp ông ở đây. Ông thấy không, tôi nhất định trao cho ông bức thư này, chính ngày hôm nay. Đó là món quà Giáng Sinh của vợ ông. Thôi, chào ông.

***

Kể đến đây, Marco rút trong túi áo tờ thư đã cũ và trao cho tôi. Tôi cảm động đọc những hàng chữ sau đây:

“Marco, ngày mai mọi sự sẽ hết. Hay nói cho đúng, mọi sự sẽ bắt đầu. Tha thứ cho em vì đã đột ngột từ biệt anh như thế. Em nghĩ đến nỗi cô đơn vô bờ của anh sau khi em chết. Nhưng em sẽ cầu nguyện thật nhiều cho anh để anh hiểu và đón nhận Đức Tin. Điều người ta gọi là CHẾT, thật ra là cuộc SINH RA mới. Em sẽ ở trong Tình Yêu của Chúa. Và với tình yêu, không gì không thể làm được! Em yêu anh: Không phải chỉ ở trần gian này, mà còn hơn thế nữa, trong thế giới bên kia. Bắt đầu từ ngày mai, sẽ là hiện tại vĩnh cửu. Em biết rằng Thiên Chúa sẽ nhận lời em cầu xin. Chúa đã hứa, bởi vì em cầu xin ơn cứu độ cho anh nhân danh Người... Marco anh à, điều gì em không làm được nơi trần gian, em sẽ làm trên Thiên Quốc. Với Chúa, anh sẽ tìm thấy An Bình và Niềm Vui...

Xin anh tha thứ vì em đã không sinh đứa con nào cho anh. Nhưng anh biết đó, sau cuộc chiến này, sẽ có nhiều đứa trẻ không cha không mẹ... Em trù mến hôn anh. TẠM BIỆT ANH!”.

Đọc xong thư, tôi nghẹn ngào, không thốt được lời nào. Marco mỉm cười nhìn tôi và nói:

- Bạn biết không, bức thư của vợ hiền quá cố nhận được vào buổi sáng Vọng Lễ Giáng Sinh, đã biến đổi hẳn con người tôi. Bây giờ tôi mong ngày hội ngộ trên Thiên quốc và cố gắng sống xứng đáng với người phụ nữ, mãi mãi là hiền thê đức hạnh của tôi!

Soeur Jean Berchmans Minh Nguyệt